

ת"פ 23779/11/12 - מדינת ישראל נגד עמר מחיסן, מוחמד מחיסן, אנתסאר מחיסן, מחמד עבידייה, נסים פרוך

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 23779-11-12 מדינת ישראל נ' מחיסן(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 3278/12

בפני
המאשימה
נגד
הנאשמים
המשיבים בבקשת החילוט

כב' השופטת דנה כהן-לקח
מדינת ישראל

1. עמר מחיסן (עציר)
2. מוחמד מחיסן (עציר)
3. אנתסאר מחיסן
4. מחמד עבידייה
5. נסים פרוך

החלטה

לפניי בקשת המדינה לפי סעיף 51 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) לחילוט ההפקדה וההתחייבויות הכספיות שהופקדו ונחתמו על-ידי המשיבים 1-2, וכן לחילוט הערבויות עד ג' שחתמו המשיבים 3-5 בהיותם המפקחים של המשיב 1. כל זאת, נוכח הפרת תנאי השחרור ממעצר של המשיבים 1-2.

רקע

1. המשיבים 1-2, שהינם אחים, הועמדו לדין יחדיו בהליך שבכותרת בגין חלקם בתקיפת מאבטחים ושוטרי משמר הגבול ביום 6.11.2012 בסמוך לחדר הטראומה בבית-החולים "הדסה" עין-כרם בירושלים ואף מחוץ לבית-החולים, והכל בעת שאחיהם טופל בחדר הטראומה לאחר מעצרו על-ידי משטרת ישראל. ביום 11.9.2013 הודו לפניי המשיבים בעובדות כתב-אישום מתוקן, והורשעו בעבירות של תקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וכן תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק הנ"ל. הטיעונים לעונש נדחו בשעתו לצורך קבלת תסקיר שירות מבחן לעונש.

החלטה זו ניתנת בהמשך להחלטתי מיום 24.10.2013 בהליך שבכותרת, במסגרתה נעתרתי לבקשת המדינה לעיון חוזר בתנאי שחרורם ממעצר של המשיבים 1-2, והוריתי על מעצרו של משיבים אלה עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. זאת, עקב הפרות מהותיות של תנאי השחרור ממעצר, ובכלל זה ביצוע עבירות חדשות בגין המשיבים 1-2

הועמדו לדין והורשעו בפני מותבים אחרים. הדברים פורטו בהרחבה בהחלטתי הקודמת מיום 24.10.2013, ואיני רואה לשוב עליהם.

2. הבקשה המקורית של המדינה לחילוט הערבויות עקב הפרת תנאי השחרור ממעצר, לא כללה פירוט לגבי זהות הערבים וסכומי הכסף שחילוטם התבקש. לפיכך, בהסכמת הצדדים הוריתי על מחיקת הבקשה במתכונתה דאז, תוך שקבעתי כי המדינה רשאית להגיש בקשת חילוט ערוכה כדין, הכוללת את הפירוט הנדרש. כעת מונחת לפניי בקשה מחודשת של המדינה לחילוט הערבויות. יוער כי מלכתחילה, הוגשה הבקשה לחילוט הערבויות מטעם המדינה גם כנגד המשיבים 6-7. עם זאת, בנוגע למשיבים אלה הודיעה המדינה ביום 23.12.2013 כי היא חוזרת בה מבקשתה. נותרה, אפוא, להכרעתי בקשת המדינה לחילוט ערבויות בנוגע למשיבים 1-5 בלבד.

טיעוני הצדדים

3. בא-כוח המדינה, עו"ד דוויק, טען לפניי כי המשיבים 1-2 הפרו באופן מהותי את תנאי שחרורם ממעצר, הן מבחינת מספר ההפרות והן מבחינת טיבן. עוד נטען כי לחלוף הזמן מאז הפרת תנאי השחרור ממעצר ועד מועד הגשתה של בקשת החילוט אין משמעות בנסיבות העניין. בהתחשב בעוצמת ההפרות של תנאי השחרור ממעצר של המשיבים 1-2, ובשים לב לצורך בהרתעת היחיד והרבים מפני הפרות מהסוג הנדון, עתר בא-כוח המדינה לחילוט מלוא ההפקדה הכספית וכן להפעלת מלוא ההתחייבות הכספית עליה חתם כל אחד מהמשיבים 1-2 כתנאי לשחרורו ממעצר. עוד עתר בא-כוח המדינה לחילוט מלוא הערבויות צד ג' עליהם חתמו המשיבים 3-5 כמפקחים של המשיב 1. זאת, נוכח הטענה כי הם כשלו בתפקידם והפרו את האמון שניתן בהם כמפקחים.

4. מנגד, בא-כוחם של המשיבים 1-2, עו"ד עומיר, טען כי מרשיו לא הפרו את תנאי השחרור ממעצר באופן מהותי. בכל הנוגע למשיבה 3 שהינה אימם של המשיבים 1-2, טען עו"ד עומיר כי היא מילאה את תפקידה כמפקחת של המשיב 1, וכי אין מקום לחלט את הערבות צד ג' עליה חתמה. עוד טען עו"ד עומיר כנגד השיהוי בו הוגשה בקשת המדינה לחילוט הערבויות, שכן ההפרות הנדונות אירעו במרץ 2013, ואילו בקשת החילוט שלפניי הוגשה בתחילת דצמבר 2013.

5. המשיבים 4-5 שימשו כמפקחים של המשיב 1, ולצורך כך חתמו בשעתו על ערבות צד ג'. הם בחרו לייצג את עצמם בהליך שלפניי (על-אף שהוצעה להם האפשרות לדחות את הדיון על-מנת להסדיר ייצוג מטעמם). כל אחד מהמשיבים 4-5 נחקר לפניי. שניהם טענו כי פיקחו על המשיב 1 רק בחלק מהזמן (לפי הנטען, ביתר הזמן היה המשיב 1 נתון בפיקוחה של האם - המשיבה 3). המשיבים 4-5 טענו כי בזמן בו כל אחד מהם פיקח על המשיב 1, הוא לא יצא מהבית. המשיב 5 הוסיף וטען כי המשיב 1 כלל לא יצא מהבית וכי "מאשימים אותנו על משהו שלא קרה".

המסגרת הנורמטיבית

6. סעיף 51(א) לחוק המעצרים קובע כי "שופט הדן בעניינו של משוחרר בערובה, שהובא לפניו בשל הפרת תנאי מתנאי השחרור, רשאי להורות על חילוט הערבות...". בהתאם לסעיף 51(ג) לחוק המעצרים: "בקשה לחילוט ערבות שניתנה על ידי ערב, לא תידון אלא אם כן ניתנה לערב הזדמנות להשמיע את טענותיו".

בהתבסס על המסגרת הנורמטיבית האמורה, אזקק תחילה לבקשת המדינה לחילוט ההפקדה וההתחייבויות הכספיות של המשיבים 1-2 (הנאשמים). לאחר מכן, אעבור לדון בבקשת המדינה לחילוט ערבויות צד ג' של המשיבים 3-5.

בקשת המדינה לחילוט ההפקדה וההתחייבויות הכספיות של המשיבים 1-2

7. פסיקתו של בית-המשפט העליון עמדה בהרחבה על תכליות החילוט של פיקדון כספי בעקבות הפרת תנאי שחרור ממעצר, ועל אמות-המידה להפעלת שיקול-הדעת השיפוטי בעניין. וכך קבע כב' השופט מלצר בהקשר הנדון:

"... חילוט הכספים במקרה של הפרת תנאים נועד לצורך שמירה על כוחו של מוסד חלופת המעצר. הבעתי בעבר את עמדתי העקרונית לפיה אין להפגין סלחנות רבה מדי למפרים של תנאי מעצר בית:

'... סלחנות מוגזמת להפרת תנאי השחרור עלולה לעודד בעקיפין את ההפרות, ובכך לפגום ביעילותו של האמצעי שקבע המחוקק כדי להגן על חירותו של הנאשם... דלדול כוחה של חלופת המעצר להשיג את מטרתה יוביל לצמצום האפשרות לעשות שימוש באמצעי זה, וכפועל-יוצא מכך יתגבר הכורח - הלא-רצוי - להיזקק למעצר מלא מאחורי סורג ובריח' ...

...עם זאת, חילוט הפיקדון איננו חייב תמיד להיות מלא, ונתונה לבית המשפט הסמכות להורות, בנסיבות המתאימות, גם על חילוט חלקי של הערובה...

בבואו לקבוע את סכום החילוט יוכל בית המשפט להתחשב - בין היתר - במהות האישומים נגד הנאשם ובטיב ההפרות של תנאי השחרור... כך לדוגמה, כאשר הפרת תנאי השחרור איננה נחזית כחמורה באופיה ואיננה מלווה בביצוע עבירות נוספות, ייתכן שבית המשפט יראה לנכון להסתפק בחילוט חלקי של ערובה...אף כי יודגש שאין בכך די כדי להימנע כליל מחילוט הערבות. כמו כן, ניתן להתחשב בגובה הערובה שנקבעה: לעיתים ייקבע פיקדון משמעותי כתנאי לשחרור, על מנת לאיין במידת האפשר את החששות הכרוכים בשחרור הנאשם (לדוגמה, על מנת שהנאשם לא ימלט מן הארץ, או לא ישבש הליכי משפט), בעוד שהחילוט מתבקש לאחר זמן ועקב הפרה מן הסוג שלא הביא להתממשות כל אותם חששות. במקרה כזה, ייתכן שהסנקציה של חילוט מלוא כספי הפיקדון תימצא בלתי מידתית. מנגד, כאשר מלכתחילה נקבע פיקדון נמוך יחסית כתנאי לשחרור הנאשם, בשל נסיבותיו הספציפיות של הנאשם, הרי שיהיה זה סביר להורות על חילוט מלוא סכום הפיקדון, תהא הפרה של תנאי השחרור אשר תהא... נוסף, כי נסיבות אישיות קשות, בעיקר כאלו שנוצרו במועד המאוחר להחלטה, שקבעה את הערובה כתנאי לשחרור (ואשר חזקה כי היתה בה התחשבות במצב הנאשם), יכולה לעתים להצדיק אף היא חילוט חלקי בלבד של הפיקדון..."

(ע"פ 6978/09 מטודי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 2.3.2010)).

8. הן ההפקדה הכספית והן ההתחייבות העצמית עליה חתם כל אחד מהמשיבים 1-2, נועדו להבטיח את תנאי שחרורם ממעצר ולהרתיע את המשיבים 1-2 באופן אישי מפני הפרת תנאי השחרור. דא עקא, המשיבים 1-2 הפרו באורח מהותי את תנאי שחרורם ממעצר:

בכל הנוגע למשיב 1 - כפי שפרטתי בהחלטתי מיום 24.10.2013, משיב זה הועמד לדין בבית-המשפט המחוזי בת"פ 49982-03-13 (כב' השופט י' נועם). ביום 11.9.2013 הרשיע בית-המשפט המחוזי את המשיב 1 לפי הודאתו

בעבירות שיוחסו לו בכתב-אישום מתוקן. ראשית, הורשע המשיב 1 בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע. זאת, בגין כך שביום 6.3.2013 הוא נפגש עם אחר ברחוב הנמצא במחנה הפליטים שועפט ורקם עימו קשר להשתתף בהתפרעות וליידות בקבוקי תעברה לעבר כוחות הביטחון. בהמשך לכך, ביום 8.3.2013 הגיע המשיב 1 לחורשת עצים במתחם הר הבית והאחר הציג לפניו בקבוקי תעברה שהוכנו בטרם זריקתם לעבר כוחות הביטחון לאחר סיום תפילות יום השישי. שנית, המשיב 1 הורשע בעבירה של הפרת הוראה חוקית. זאת, בגין כך שביום 28.3.2013 נעצר ברכב במחסום מחנה הפליטים שועפט תוך הפרה של צו בית-משפט בנוגע לתנאי שחרור ממעצר שנקבעו בנוגע להליך שבכותרת. יודגש כי המשיב 1 שוחרר ממעצרו בנוגע לתיק שלפניו בדצמבר 2012 וזאת בתנאים מגבילים של מעצר בית מלא. לפיכך, כל המעשים בהם הודה המשיב 1 לפני בית-המשפט המחוזי, בוצעו בעת שהוא היה אמור לשהות במעצר בית מלא, באופן העולה כדי הפרה בוטה של תנאי השחרור ממעצר.

בהקשר זה, טען עו"ד עומייר כי המשיב 1 הורשע בבית-המשפט המחוזי בעבירה של הפרת הוראה חוקית רק בגין היציאה מהבית ביום 28.3.2013. הוא הוסיף וטען כי בעובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודה המשיב 1 בבית-המשפט המחוזי, נכתב במפורש כי לפי טענת המשיב 1 הוא נתפס ביום 28.3.2013 מחוץ לביתו בעת שהיה בדרכו לקבלת טיפול רפואי. עוד טען הסנגור כי שני המועדים האחרים המוזכרים בכתב-האישום המתוקן בו הודה המשיב 1 בבית-המשפט המחוזי - 6.3.2013 ו- 8.3.2013 - אינם נכונים, וכי המעשים שהקימו את העבירה של קשירת קשר לביצוע פשע בגינה הורשע המשיב 1 לפי הודאתו, בוצעו כולם ביום 7.3.2013 בעת שהמשיב 1 יצא מביתו כדין בליווי אימו (המשיבה 3) כדי להתייצב לדיון בבית-משפט השלום בירושלים.

אין בידי לקבל טענות אלה. המשיב 1 הורשע לפי הודאתו בבית-המשפט המחוזי בעבירה של הפרת הוראה חוקית לגבי האירוע מיום 28.3.2013, וזאת על-אף טענתו כי יצא לקבל טיפול רפואי. לא ניתן בהליך שלפניו להיזקק לטענה לפיה אותו מעשה מיום 28.3.2013, לא עלה כדי הפרה של תנאי השחרור ממעצר, שהרי בית-המשפט המחוזי כבר הרשיע את המשיב 1 בגין אותו מעשה בדיוק, בעבירה של הפרת הוראה חוקית. יתרה מזאת; מעובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודה המשיב 1 בבית-המשפט המחוזי, עולה בבירור כי בשלושה מועדים נפרדים שהה המשיב 1 מחוץ לביתו ללא אישור, תוך הפרה משמעותית של תנאי השחרור ממעצר, ותוך ביצוע עבירות פליליות חדשות. העובדה שהמשיב 1 הורשע בבית-המשפט המחוזי במסגרת הסדר טיעון בעבירה של הפרת הוראה חוקית רק בגין האירוע מיום 28.3.2013, אינה משנה מן העובדה שהמשיב 1 הודה במסגרת עובדות כתב-האישום המתוקן בשני מועדים נוספים (6.3.2013 ו- 8.3.2013) בהם ביצע מעשי עבירה מחוץ לבית בו היה אמור לשהות במעצר בית מלא ומהותם קשירת קשר לביצוע פשע. בכל אלה יש כדי להקים תשתית ראייתית מספקת המובילה למסקנה כי המשיב 1 הפר באופן מהותי את תנאי שחרורו ממעצר. יודגש כי הסנגור הנכבד לא ביקש להציג תשתית ראייתית סותרת כלשהיא לעובדות בהן הודה המשיב 1 בבית-המשפט המחוזי, ובדין נהג כן.

בכל הנוגע למשיב 2 - הוא הועמד לדין בבית-משפט השלום בת"פ 35459-03-13 (כב' השופט הרבסט). במסגרת אותו הליך, הורשע המשיב 2 לפי הודאתו בעבירות של ניסיון לתקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות והתפרעות. זאת, בגין כך שיידה אבנים לעבר כוחות הביטחון ביום 8.3.2013 לאחר תפילת יום שישי בסמוך למסגד אל-אקצא. עוד הורשע המשיב 2 לפי הודאתו בעבירה של הפרת הוראה חוקית. זאת, הן בגין חלקו באירוע האלים בסמוך למסגד אל-אקצא תוך הפרת תנאי השחרור ממעצר בנוגע להליך שבכותרת, והן בגין כך שלאחר אותו אירוע החליף המשיב 2 את מקום עבודתו מסופרסל בקריית יובל לסופר שפע שוק בבית עילית, הגיע למקום העבודה ללא ליווי ונכח שם ללא ערב, והכל תוך הפרת תנאי השחרור ממעצר שנקבעו בהתייחס להליך שבכותרת. אוסיף כי בהחלטת כב' השופט רון מיום 26.11.2012, נדרש המשיב 2 להפקיד סכום של 1,000 ₪ בנוסף לסכום של 500 ₪ שכבר הופקד, וכן להחתים ערב

צד ג' נוסף, וזאת כתנאי ליציאתו לעבודה. אין לפניי מחלוקת כי המשיב 2 יצא לעבוד בלא שקיים את כל אלה. עצם היציאה לעבודה בלא שהמשיב 2 הפקיד את הסכום הנוסף והחתיים ערב צד ג' נוסף כפי שנקבע בהחלטת כב' השופט רון, היוותה אף היא הפרה מהותית של תנאי השחרור ממעצר. בהתחשב בכל אלה, ברי כי גם בעניינו של המשיב 2 קיימת תשתית ראייתית מספקת המובילה למסקנה כי המשיב 2 הפר באופן בוטה את תנאי שחרורו ממעצר.

9. הנה כי כן, כל אחד מהמשיבים 1-2 הפר את תנאי המעצר באופן חוזר ונשנה. ההפרות היו משמעותיות לפי טיבן, בין היתר מאחר שהן כללו ביצוע עבירות חמורות חדשות בגין המשיבים 1-2 הועמדו לדין והורשעו. הדבר אף הוביל למעצרו של המשיבים 1-2 עד תום ההליכים בהליך זה (ראו פירוט בהחלטתי מיום 24.10.2013). המשיבים 1-2 הפרו ברגל גסה את האמון שניתן בהם, תוך זלזול והעדר מורא מפני שלטון החוק. נוכח עוצמת ההפרות של תנאי השחרור ממעצר ונוכח טיבן, אני רואה לחלט את מלוא ההפקדה הכספית שהפקידו המשיבים 1-2, וכן להורות על תשלום מלוא ההתחייבות הכספית שכל אחד מהם חתם לצורך הבטחת תנאי שחרורו ממעצר.

10. ודוק, לא נעלם מעיניי כי בהתאם להחלטותיו של שופט המעצרים (כב' השופט רון), כל אחד מהמשיבים נדרש להפקיד סכום כסף שונה ואף חתם על התחייבות כספית בסכום שונה לצורך שחרורו ממעצר: המשיב 1 הפקיד סכום של 5,000 ₪ וחתם על התחייבות עצמית בסך 10,000 ₪. לעומת זאת, המשיב 2 שוחרר בתנאים מקלים יותר. הוא הפקיד סכום של 500 ₪ וחתם על התחייבות עצמית בסך 3,000 ₪. על-פני הדברים, מהחלטותיו של כב' השופט רון, נראה כי הפער בתנאים הכספיים לשחרור שני המשיבים ממעצר, נבע משוני בעוצמת הראיות לכאורה כנגד כל אחד מהם, וכן מכך שלחובת המשיב 1 היה מאסר מותנה בר-הפעלה (ראו: החלטת כב' השופט רון במ"ת (י-ם) 11-12-23796 מיום 27.11.2012, פסקה 4). בין כך ובין אחרת, על המשיבים 1-2 לשאת בתוצאות ההפרה המהותית של תנאי שחרורם ממעצר, כל אחד בהתאם לסכומים שנקבעו בעת ששוחרר ממעצרו.

11. למען שלמות התמונה, אוסיף כי בעניינם של המשיבים 1-2 אינני סבורה כי יש ליתן משקל מהותי לזמן שחלף מאז מעשי ההפרה ועד להגשתה של בקשת החילוט שלפניי. הטעמים לכך פורטו בפסקה 12 להחלטתי מיום 24.10.2013 בהליך שבכותרת, ואני מפנה לדברי" שם.

הבקשה לחילוט ערבויות צד ג' של המשיבים 3-5

12. אחת התכליות המרכזיות של חילוט ערבויות צד ג' של מפקחים הינה התכלית ההרתעתית. עמדה על כך כב' השופטת ברק-ארז בזו הלשון:

"בין התכליות הבולטות של חילוט ערבויות של צדדים שלישיים, ולא כל שכן מפקחים, בולטת התכלית ההרתעתית. מן ההיבט של הרתעה אישית, האפשרות של חילוט מדרבנות את הערב לא לזנוח את מחויבויותיו. מן ההיבט של הרתעת הרבים, שמבחינות מסוימות חשובה אף יותר, בהקשר זה, חילוט של ערבות במקרה של הפרה תורמת להעברת המסר שעניינו חשיבותן של ההתחייבויות שנוטלים על עצמם מי שמסכימים לפקח על נאשמים ונידונים, ובכך לוקחים על עצמם להגן על הציבור מפני מי שחלה לגביהם חזקת מסוכנות. רק כך יפנימו המפקחים את כובד האחריות הכרוך בתפקידם ואת השלכות האישיות הנובעות מהפניית עורף לתפקידם זה. ניתן להוסיף ולומר כי האפשרות של חילוט הערבות תורמת להכוונת התנהגותם של הנאשמים עצמם. יידעו

כל נאשם או נידון, המתעתד להפר את תנאי שחרורו, כי במעשיו הוא עתיד לפגוע באנשים קרובים לו אשר הסכימו לערוב לו. ... התחייבות המפקחים אינה ערבות גרידא. יש לזכור שההתחייבות לביצוע הפיקוח, והערבות שבצידה, ניתנת בפני בית המשפט הדין בתנאי שחרורו של הנאשם לחלופת מעצר ... חובותיו של המפקח אינן מתמצות אך במישור יחסיו מול המשטרה, התביעה או בית המשפט. חובתו העיקרית הינה כלפי הציבור בכללותו. רצונו של המפקח לסייע לנאשם לשהות בחלופת מעצר מידתית ונוחה יותר מזו שמציע בית האסורים אינה עומדת לבדה. ניצבת בצידה החובה המשפטית והמוסרית לשמור על שלום הציבור מפניו של הנאשם או הנידון. האפשרות להקל על הנאשם או הנידון מקימה לצידה חובה לשמור מפניו. ... מלאכת הפיקוח, בוודאי כזו הכרוכה בפיקוח מתמיד לאורך כל שעות היממה, אינה יכולה לדור בכפיפה אחת עם טענות בדבר אי-ידיעה או חוסר מודעות למעשיו של המפוקח... העוררים, שבידיהם הופקדה האחריות לשמירת שלום הציבור, צריכים היו לדעת היכן מצוי הנידון בכל רגע נתון". (בש"פ 8163/12 אלון נ' מדינת ישראל (19.11.2012)).

בית-המשפט העליון הוסיף וקבע בפסיקתו כי בחותמם על כתב ערבות, מקבלים על עצמם המפקחים את האחריות לפיקוח על הנאשם. אם אדם המתבקש להיות ערב חש כי הוא אינו מסוגל לפקח על הנאשם או שלא יהיה בערבות כדי למנוע מהנאשם להפר את תנאי מעצרו, עליו להימנע מלחתום על כתב הערבות. דברים אלה נכונים גם אם חל שינוי נסיבות במהלך תקופת השחרור ממעצר בתנאים מגבילים, בגינו סבור הערב כי אינו יכול עוד לערוב לנאשם. במצב כזה, על הערב לפנות לבית-המשפט בבקשה לפטור אותו מהערבות. כל עוד לא נעשה כן, אחריותו של המפקח לפיקוח אפקטיבי על הנאשם מוסיפה להתקיים (ראו: דברי כב' השופט ג'ובראן בבש"פ 7924/11 לוי נ' מדינת ישראל (27.6.2012)).

13. המשיבים 3-5 חתמו על ערבות צד ג' בסך 10,000 ₪ כל אחד, כמפקחיו של המשיב 1. כפי שפורט בדברי לעיל, המשיב 1 הפר את תנאי שחרורו ממעצר ויצא יותר מפעם אחת ממעצר הבית המלא בו היה אמור לשהות, בלא שהמפקחים עליו (המשיבים 3-5) מנעו זאת או דיווחו על כך. בכך הפרו המשיבים 3-5 את האמון שניתן בהם לשמש כמפקחים אפקטיביים על המשיב 1, במטרה ליתן מענה הולם למסוכנות שמשקפה ממנו (אשר למרבה הצער התממשה כאשר המשיב 1 ביצע עבירות פליליות חדשות בעת שהיה אמור לשהות במעצר בית מלא).

טענות המשיבים 3-5 לפני כי לא ידעו על יציאת המשיב 1 מהבית אינה יכולה לסייע להם. להפך, יש בה כדי להצביע על העדרו של פיקוח אפקטיבי על המשיב 1 בעת שהיה אמור להיות בפיקוחם הצמוד. טענת האם (המשיבה 3) בדבריה בבית-המשפט לפיהם היה על המשטרה לתפוס את המשיב 1 אם הפר את תנאי המעצר, אינה יכולה להתקבל. כך הוא הדבר, שכן הוטלה על האם החובה לפקח על בנה ולדווח לרשויות על הפרת תנאי שחרורו ממעצר. אוסיף כי ניסיונם של המשיבים 4-5 לרמוז כי האחריות לפיקוח על המשיב 1 בעת הרלוונטית היתה מוטלת על אימו (המשיבה 3), אף היא אינה יכולה לעמוד. ראשית, המשיבים 3-5 לא הציגו לבית-המשפט תוכנית זמנים ברורה, בדבר חלוקה פנימית של מועדי הפיקוח על המשיב 1. טענה בעלמא לפיה האם היתה צריכה לשמור על המשיב 1, אין די בה כדי לסתור את המחויבות המוטלת על כל אחד מהמפקחים ביחד ולחוד לקיום פיקוח אפקטיבי על המפוקח, כפי שעולה מנוסח כתב הערבות עליו חתם כל אחד מהם. שנית, מטענות המשיבים 4-5 לפני עלה כי כלל לא ידעו שהמשיב 1 יצא מהבית והפר את תנאי שחרורו ממעצר. בכך יש כדי להצביע כי לא הפעילו פיקוח אפקטיבי עליו. בהתחשב בכל אלה,

אני קובעת כי המשיבים 3-5 הפרו ביחד ולחוד את תפקידם כמפקחים.

לצד זאת, אני רואה לציין כי לא הוכח שהמשיבים 3-5 ידעו כי בכוונת המשיב 1 לבצע עבירות פליליות בעת שיצא ללא אישור כדין ממעצר הבית המלא בו אמור היה לשהות. עוד אני רואה לציין כי המשיבים 3 ו-5 נאלצו להגיע פעמיים לדיון בבקשת המדינה לחילוט הערבויות, בשל כך שבקשת החילוט המקורית של המדינה נמחקה משלא היתה ערוכה כדין, ולאחר מכן הוגשה מחדש (ראו: פרוטוקול הדיון מיום 24.10.2013, עמ' 19, ש' 26). זאת ועוד; המדינה השתתתה בהגשת בקשתה לחילוט הערבויות, או לכל הפחות השתתתה במתן הודעה לערבים צד ג' על כוונתה לעתור לחילוט הערבויות לאחר שתסיים את ההליכים החדשים שהגישה כנגד המשיבים 1-2. אין לשלול אפשרות כי במקרים מסוימים, שיהיו כאמור עלול לפגוע ביכולתם של הערבים צד ג' להתגונן כראוי מפני בקשת החילוט, בשל קושי אפשרי לשחזר את אירועי המועדים הרלוונטיים בחלוף זמן ניכר. עם זאת, במקרה דנן אינני סבורה כי השיהוי בהגשת הבקשה פגע באורח מהותי ביכולתם של מי מהמפקחים להתגונן כראוי מפני בקשת החילוט, בהתחשב בכך שטענתם המרכזית של המשיבים 3-5 הינה כי הם כלל אינם יודעים על הפרה של תנאי השחרור על-ידי המשיב 1.

14. בהתחשב בחומרה הגלומה בהעדר פיקוח אפקטיבי על משוחרר ממעצר בתנאים מגבילים, והצורך בהעברת מסר מרתיע מפני כך; אך גם בשים לב לשיעור הערבויות צד ג' בעניינו של המשיב 1 (10,000 ₪ כל אחת); למצבם הכלכלי של הערבים צד ג'; וכן לאופן הגשתה של בקשת החילוט מלכתחילה, דבר שהצריך את הגשתה מחדש; אני רואה לקבוע כי מכל אחד מהמשיבים 3-5 יחולט סכום של 2,000 ₪.

סוף דבר

15. נוכח מכלול הטעמים המפורטים לעיל, מצאתי להורות על חילוט הערבויות כדלקמן:

- א. **המשיב 1** - חילוט הפקדה בסך 5,000 ₪ במלואה וכן תשלום מלוא ההתחייבות העצמית עליה חתם המשיב 1 בעת שחרורו ממעצר בסך 10,000 ₪.
- ב. **המשיב 2** - חילוט הפקדה בסך 500 ₪ במלואה וכן תשלום מלוא ההתחייבות העצמית עליה חתם המשיב 2 בעת שחרורו ממעצר בסך 3,000 ₪.
- ג. **המשיבים 3-5** - מסכום הערבות צד ג' בסך 10,000 ₪ שחתם כל אחד מהם להבטחת תנאי שחרורו של המשיב 1 ממעצר, יחולט סך של 2,000 ש"ח כל אחד. כל אחד מהמשיבים 3-5 יהיה רשאי לשלם את הסכום המחולט הנ"ל (2,000 ₪) ב- 20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 20.2.2014 ובכל 20 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד יתרת הסכום שנקבע לפירעון מידי.
- ד. המזכירות תפעל ליישום ההחלטה באמצעות הגזברות.

ניתנה היום, כ"ט טבת תשע"ד, 01 ינואר 2014, בעמד הצדדים.

